

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **S. B. I. M.**, narozený X
státní příslušnost Irácká republika
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2025, č. j. OAM-176/ZA-ZA11-K11-2023, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2025, č. j. OAM-176/ZA-ZA11-K11-2023, jímž žalovaný vyslovil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná, a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
2. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Svou žádost odůvodnil tím, že se návratu na území Irácké republiky obává z důvodu bezpečnosti civilního obyvatelstva. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2023, č. j. Azs 89/2023-35, podle kterého má cizinec po dobu pro podání žaloby a po dobu řízení o ní, nebo do vydání rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku podané žalobě, postavení žadatele o azyl. K tomu uvedl, že podání žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek, ale lze jej přiznat na základě individuálně odůvodněného návrhu podaného spolu s žalobou. Přiznání odkladného účinku by bylo způsobilé odvrátit újmu a mohlo vést k setrvání žalobce na území České republiky. Dále uvedl, že si není vědom žádné skutečnosti vedoucí k závěru, že by přiznání odkladného účinku vedlo k zásahu do práv třetích osob, a že si není vědom ani možných důvodů narušení důležitého veřejného zájmu. K hrozící újmě v žalobním návrhu uvedl, že rozhodnutí žalovaného nevychází z relevantního, úplného a aktuálního zdroje o případné vážné újmě hrozící civilistům. Žalobce odkázal na shrnující zprávu programu *PAX Protection of Civilians* z května 2025, ve které se píše, že „válka v Gaze má přímý dopad na bezpečnost v Irácké republice“. Irák se zjevně stal jedním z důležitých „zástupných“ bojišť, kde se střetávají regionální ambice Íránu, USA a dalších aktérů. Po

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zahájení války v Gaze začaly šíitské milice v Iráku podnikat opakované raketové útoky a dronové útoky nejen na americké cíle v Sýrii, ale také v Iráku. Tyto skupiny se samy označují jako *Islámský odpor v Iráku* a tvrdí, že jejich cílem je pomsta za Gazu a vyhnání USA z regionu, Irák se tak stává dějištěm regionálního konfliktu a dochází k militarizaci veřejného prostoru. Útoky se odehrávají v blízkosti civilní infrastruktury, například letišť a obytných oblastí.

3. Žalovaný ve svém vyjádření stručně shrnul průběh správního řízení, obsah žalobou napadeného rozhodnutí a obsah podané žaloby. K žalobě samotné se vyjádřil tak, ji považuje za nedůvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl. K návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě žalovaný uvedl, že účinky napadeného pravomocného rozhodnutí pro žalobce neznamenaají nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Dále odkázal na § 73 odst. 2 s. ř. s. a uvedl, že podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě musí být splněny kumulativně. Vznik tvrzené újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí a zároveň musí dosahovat určité intenzity, aby bylo možné následek označit za újmu, nestačí poukázat na pouhou možnost vzniku újmy. Žalovaný uvedl, že má za to, že žalobce neprokázal vznik natolik intenzivního následku, který by se dal kvalifikovat jako újma, zároveň nebylo prokázáno, že by jeho situace byla natolik výjimečná oproti ostatním žadatelům v obdobném postavení, aby jeho žalobě mohl být přiznán odkladný účinek. Dále uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v případě nepřiznání odkladného účinku žalobě bude muset vycestovat a na konec řízení čekat mimo území České republiky. Zastavení řízení a nepřiznání odkladného účinku žalobě nejsou spjata s povinností žalobce opustit území České republiky a časově vymezeným zákazem pobytu na jejím území.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s., platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobena soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění musí prokázat žalobce, a to jak předloženými tvrzeními, tak k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že majetek žalobce se zmenší, a tím bude žalobci způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit,

že mu hrozí konkrétní závažná újma, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině a sankci žalobce. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení hrozící újmy žalobce nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných správních rozhodnutí. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde hrozí natolik závažná újma žalobci, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně ustoupit zájmům žalobce do meritorního rozhodnutí věci soudem.

6. Soud veden shora uvedeným testem po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.
7. Předně soud konstatuje, že v daném případě, kdy bylo řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona, není ze zákona žalobě odkladný účinek přiznán (srov. § 32 odst. 2 zákona o azylu). Úmyslem zákonodárce tak bylo v určitých typových případech (jako je i ten žalobcův) odkladný účinek žalobě neposkytovat. Soud má za to, že je to jedna ze závažných skutečností, kterou musí v daném případě brát v úvahu.
8. Žalobce v předmětné věci spatřoval hrozící újmu v tom, že v případě nepřiznání odkladného účinku žalobě by byl nucen opustit území České republiky, v důsledku čehož by mu v zemi původu hrozila újma jakožto civilnímu obyvateli. Soud upozorňuje, že žalobce je v návrhu na přiznání odkladného účinku povinen vylicít újmu, která mu výkonem napadeného rozhodnutí hrozí; jeho tvrzení musí být dostatečně konkrétní a podrobné, musí zahrnovat vysvětlení, v čem újma spočívá, a vymezení rozsahu újmy. To v daném případě ovšem žalobce neučinil, neboť důvody žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě v předmětné věci prezentuje toliko v obecné rovině, aniž by uvedl konkrétní tvrzení ke své osobě a vznik hrozící újmy prokázal. Žalobce zůstal u obecného tvrzení, že žalobou napadené rozhodnutí je způsobilé přivodit mu újmu coby civilnímu obyvateli a přiznáním odkladného účinku nebude dotčena jiná osoba ani narušen veřejný zájem. V žalobním návrhu odkázal na závěry zprávy programu *PAX Protection of Civilians* z května 2025. Neuvedl však, jaké konkrétní dopady by ve světle této zprávy mělo mít nepřiznání odkladného účinku žalobě právě na jeho osobu. Ničím neprokázal, že jeho situace je natolik odlišná od jiných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, u nichž byla žádost o azyl shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, aby soud mohl přistoupit k mimořádnému opatření, kterým je přiznání odkladného účinku žalobě. Přiznáním odkladného účinku žalobě se prolamují účinky pravomocného rozhodnutí, na které je nutno pohlížet jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zrušen. Soud dále vycházel ze skutečnosti, že výkonem napadeného rozhodnutí není žalobce nucen opustit území České republiky. Primárně je pobyt cizinců upravován zákonem o pobytu cizinců a žalobce může požádat o některou z forem pobytu podle tohoto zákona, i když

mu mezinárodní ochrana nebyla udělena. Žalobce tedy nepřiznáním odkladného účinku žalobě nemusí nutně vycestovat a nepřijde ani o možnost účastnit se soudního řízení o jeho žalobě, nehrozí tedy ani zásah do jeho práva na spravedlivý proces.

9. S ohledem na předestřené skutečnosti soud konstatuje, že v projednávané věci nehrozí žalobci újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí nestanoví žalobci povinnost opustit území České republiky. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 33/2018-39, nebo v usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 362/2017-39.
10. Tvrdit a prokázat negativní důsledek (újmu) spočívající ve výkonu nebo jiných právních následcích žalobou napadeného rozhodnutí, jakožto jednu z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, bylo výhradně na žalobci, který tuto povinnost nesplnil, jelikož svoji žádost o přiznání odkladného účinku dostatečně neodůvodnil.
11. Veden shora uvedeným testem soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal splnění první podmínky, tedy existenci újmy, jež by mu v důsledku nepřiznání odkladného účinku žalobě hrozila. Za těchto okolností proto nebylo ani relevantní posuzovat splnění dalších dvou podmínek. Po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem tudíž soud dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět, a proto jej zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky.

Ústí nad Labem 12. srpna 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce